

tuim. Achter het geel-zijden visioen stond een lange, donkere schoonheid.

De voorste dame lachte geamuseerd.

„Wat is er?” vroeg zij, „Bang voor inbrekers. We komen voor Mrs. Trevor. Is zij nog niet thuis?”

De meid opende de deur geheel. Van deze twee jonge dames was niets te vrezen. Ruth en Fanny stapten in de hall.

„Ik denk niet dat Mrs. Trevor vóór elf uur terug zal zijn,” zei de dienstbode.

„Oh! maar zoo lang kunnen we niet wachten!” riep Fanny. „We dachten dat Mrs. Trevor zeker van haar zuster al terug zou zijn. Wat vervelend. Onze auto is even doorgereden om een vriendin af te halen. Dan kunnen we hier toch wel eenige minuten wachten?”

„Gaat u hier maar even binnen,” inviteerde de meid, nu volkomen overtuigd met vriendinnen van haar mevrouw te doen te hebben.

Ruth ging vóór naar de zitkamer en toen zij een bewerkte bank passeerde, gebeurde het ongeluk. Er was een geluid van scheurende zij en Ruth boog zich met een uitroep van spijt over haar gehavende japon.

„Ik zal even naald en draad van beneden halen,” bood de meid aan, die zich naar het souterrain haastte.

„Ruth; gauw!”

Als de wind vlogen de geraffineerde schoonheden de trap op. Tegenover de trapopening was een deur. Daarachter bleek de badkamer te zijn. Daarnaast lag de slaapkamer en toen kwamen zij — in het boudoir. Er brandde licht en er lag een tijdschrift op den grond naast een stoel. Blijkbaar had de meid hier de wacht gehouden.

„Jij, de kaptafel,” beval Fanny, „ik neem het bureau — Ah, ik heb ze al.”

„Oh Fanny; wat een bof. We zijn op tijd beneden.”

Ruth's vreugdekreten stokten halverwege. Uit de hall klonk het geluid van de bel en onmiddellijk daarna de voetstappen van de meid, die naar de deur snelde.

Een gezette, oudere dame trad binnen.

Bleek van schrik leunden Ruth en Fanny boven over de leuning.

„In de haast sleutel vergeten —”

„De jonge dames zijn binnen,” merkte de meid op. „een van haar scheurde haar japon...”

„Jonge dames! Wat praat je?” beet Mrs. Trevor. en nog een paar vlugge vragen openden ongewenschte mogelijkheden.

„Mijn juweelen,” gilte zij, en gevolgd door de meid holde zij de trap op en door de gang naar haar boudoir.

„De deur is gesloten! Zij zijn binnen. Vlug naar beneden en bel de politie op. Vlug! Ik blijf hier de wacht houden.”

Zenuwachtig snikkend liep de meid naar binnen en naar de telefoon aan het einde van de lange hall. Tien minuten later liepen drie politie-agenten en een heer in burger de trappen op. In enkele woorden gaf Mrs. Trevor nog een verslag van de situatie.

„Breek de deur open,” riep Mrs. Trevor. „Het zijn maar twee meisjes. Weest niet bang!”

Inderdaad bleek daar geen reden voor te zijn. De deur vloog met den eersten druk open — zij bleek niet gesloten! — en toen blikten vier mannen en twee vrouwen in een leeg kamer. Het huis werd doorzocht, maar de vogels waren gevlogen —

In de keuken van de flat keken de beide sluwe dieveggen bewonderend naar een stapel juweelen.

„Oh Fanny,” zuchtte Ruth, „dat was op 't kantje af. Hoe dacht je er zoo gauw aan? Ik was weg.”

„Mijn verstand is even vlug als jouw vingers,” zei Fanny. „Ik herinnerde mij dat de badkamerdeur vlak tegenover de trap lag. Terwijl de oude dame op de deur van haar boudoir trommelde, konden wij naar beneden glippen. En de meid stond aan het einde van de hall met den rug naar ons toe. Ik wed, dat zij niet eens de deur achter ons heeft hooren dichtvallen.”

„Oh Fanny,” zei Ruth. „Je bent —”

„Gesnapt,” eindigde een diepe stem achter haar. „Eindelijk gesnapt.”

Ontzet van schrik keerden de meisjes zich om en zagen op den drempel den eigenaar van de stem staan. Het was de heer met de bruine overjas, die haar dien middag zoo hardnekkig had gevolgd. Om zijn lippen speelde een glimlach: neen, geen glimlach: een grimmige grijns. Triomfantelijk.

De dames willen zich zeker wel even verkleeden en dan met mij meegaan. Ik zal inmiddels deze dingetjes even inpakken.

Beiden strompelden in de slaapkamer. Ruth snikte onder het verkleeden, maar aan Fanny's opeengeklemd lippen ontsnapte geen geluid.

Toen terug naar de keuken. En één blik door het leeg vertrek en over de kale tafel was voldoende voor Fanny.

„De schurk,” siste zij, kijkend naar Ruth's verwonderde oogen. „Zie je niet wat er gebeurd is? Hij is weg met de juweelen. Wat scheelt je?”

Ruth zonk verplet in een stoel.

„Maar — maar jij zei, dat het een detective was,” hijgde zij eindelijk.

„Wat ik zei,” snauwde Fanny, „dat doet niets meer ter zake, zeg jij eens wat anders! Zeg eens iets, dat ons past.”

„Oh, Fanny,” zuchtte Ruth.

„Schei uit met Oh Fanny,” snibde de ander. „Zeg „dwaas” tegen me. „Dan heb je gelijk!”



OP DE PLASSEN.